

SPEJDERNES MAGASIN

42. årgang

nr. 5 . maj 1958

Sct. Georgsbudskabet 1958 til spejderne

skrevet af Johan Kromann, leder af roverarbejdet

Kære spejderkammerater!

En af de mest spændende ture, som min patrulje engang var ude på, var under en sommerlejr i Sverige. Et sted højt oppe i Värmland skulle hver patrulje i troppen på egen hånd vandre til fods i tre dage gennem meget uvejsomt terræn alene efter kort og kompas, og dengang var vi ikke nær så dygtige til at orientere efter kompas, som spejdere er idag.

Det var noget helt nyt for os at vandre gennem store fyrreskove og kravle over klipper og skrænter og kun træffe på veje, huse og mennesker med lange mellemrum. På den tur blev vi rigtig glade for hinanden i vores patrulje. Der var vi nødt til at stole på hverandre: vente på ham, der sakkede bagud, hjælpe ham med den dårlige rygsæk og holde hinanden i godt humør.

Vi skulle da helst allesammen hjem igen!

Vi kunne rigtig mærke, at de spejderfærdigheder, vi havde trænet i om vinteren, var

noget man kunne få brug for, og det var en rar fornemmelse, når man vidste, at man ku' det — eller noget af det i hvert fald.

Nu er det snart nogle år siden, og jeg kan ikke længere huske enkeltheder fra vores vandring, men jeg har senere tænkt på, hvorfor denne ekspedition blev en af de store begivenheder i vores patrulje.

Jeg tror, det var fordi vi blev virkelige kammerater. Fordi hver af os forsøgte, så godt han kunne, at være sådan over for de andre i patruljen, som han gerne ville have, at de skulle være over for ham selv.

Jeg tror også, det er noget, som I kan bruge i jeres patrulje — I kan jo prøve det på jeres næste patruljetur, men så skal det være en lang tur — og helst til fods for at gøre den rigtig skrap.

God tur!

Johan Kromann.

I dette nummer:

Forsidebilledet stammer fra sidste års store spejderbegivenhed: Jubilæums-jamboreen.

Sct. Georgsbudskabet til spejderne	82	Junglenyt	94
Den levende patrulje	83	Sct. Georgsbudskabet til ulvene	94
En god kop the	88	Lange veje	95
Vær god mod naturen	89	Lidt om japanske spejdere	96
Indianerliv	90	5. Østerbro trop på rumfart	97
Fra den vestlige Limfjord	92	Spejder-Tidende	98
Magasinets fotokonkurrence	93	Magasinets patruljekonkurrence	99
Lejrudstyr	93		

FRITZ BAY tegner og GAMLE SPÆTTE fortæller om

INDRETNING AF DEN HEMMELIGE PLADS

og andre forskellige udendørsцерemonier

INDRETNING AF DEN HEMMELIGE PLADS

I 4. måneskifte talte vi om, hvordan vi skulle finde den hemmelige plads; jeg gav jer nogle forslag til en hytte, I kunne bygge på denne plads. Samtidig lovede jeg, at jeg senere ville fortælle mere om indretningen samt om de ceremonier, der kan knytte sig til en sådan plads. — Dette løfte vil jeg indfri nu.

Den hemmelige plads, som vi forhåbentlig har valgt med omsorg, så det er den allerbedste plads, vi kan finde, er patruljens træningscenter i spejderlivets mange former for friluftsliv — det er patruljereservatet fjernt fra kiosker og turiststrøg — det er springbrættet ud til de frie marker og store skove, som rummer uanede muligheder for de levende patruljer, der ønsker at opleve det helt store eventyr, krydret med fantasi og spænding.

VI INDRETTET RÅDSPLADSEN

Når vi skal til at indrette den hemmelige plads, må vi prøve at finde den allerbedste del af pladsen til indretning af rådspladsen, for netop denne er det vigtigste på hele vort område. Rådspladsen er nemlig patruljelokalet i det fri, med himlen som tag, horisonten som vægge, og når vi så betænker, at

for den levende patrulje er friluftslivet det altoverskyggende, så vil I forstå, hvorfor vi må gøre meget ud af indretningen af netop denne plads. Husk, det er til den plads, vi har henlagt de fornemmeste af vore ceremonier, som jeg skal fortælle jer om her.

Når vi har fundet det hjørne, som egner sig bedst til rådsplads, begynder vi med at lave selve rådsilden. Vi afsætter, hvor stor vi vil have den, graver græstørvene væk. Vi finder nu 10 store sten, en for hver paragraf i spejderloven, eller måske kun lige så mange sten, som vi er medlemmer i patruljen, disse sten anbringer vi i en cirkel, uden om cirklen fylder vi igen op med græstørv, så det kun er indenfor cirklen, græstørvene er fjernet. Det behøver jo ikke at være nogen stor cirkel, for det er jo ikke et St. Hansbål, I skal lave, men kun et lille, beskedent glødebål, der skal udgøre selve rådsilden, for røgen eller flammerne fra rådsilden må naturligvis ikke røbe jert tilholdssted, for der er sikkert mange, der vil prøve at opspore jeres hemmelige plads.

VI MÅ OGSÅ HAVE EN RÅDSILDSTAV

Til en sådan rådsild hører også en rådsildstav, som Pf. eller ceremonimesteren kan bruge til at sør-

ge for, at gløderne og brænde er samlet på midten af rådsilden, for det bruger man jo ikke en tilfældig kæp til. Nej, her har man en smukt udskåret og dekoreret stav, en slags totemstok, som samtidig pryder rådsilden. Hos en patrulje, hvor jeg engang fik lov at se deres rådsild, så jeg en sådan stav, hvor den øverste tredjedel var smukt udskåret med patruljedyr og mange andre tegn, medens resten var forsynet med en masse hak. Jeg fik at vide, at hver gang man havde haft rådsmøde, skar ceremonimesteren et hak i rådsildstaven, så man kunne se, at i den patrulje havde der været mange rådsmøder.

VI MÅ OGSÅ HAVE NOGET AT SIDDE PÅ

Når vi samles om rådsilden, må vi naturligvis have noget at sidde på. Det bedste, vi her kan få, er nogle triller, vi har fået lov at skære af en træstamme. Da hver mand har sin bestemt plads ved rådsilden, indbrænder du dit bømærke på den trille, der er din. Man har en trille ekstra, hvori der er boret et hul, hvor standen kan placeres, denne trille er mærket med patruljens indbrændte bømærke. Jeg har også set rådsildpladser, hvor man havde lavet et fornemt sæde med ryglæn til patruljeføreren. På den ene side af

højsædet var anbragt trillen med standen, og på den anden side totempælen. For til rådspladsen hører også en totempæl. Desværre er der ikke tid til, at jeg denne gang beretter om, hvordan man laver en totempæl. Men I skaffer jer et stykke fyrretræ eller anden træsort, der er let at skære i, og ved hjælp af økse, stemmejern og en skarp kniv skærer I den ud, og bagefter maler I den i flotte farver. Hver udskæring har naturligvis en særlig betydning, som kun patruljens indviende kender til. Men det må vi komme ind på en anden gang. Men nu er vor rådsplads færdig.

VI HOLDER RÅDSMØDE

Vi er nu klar til at holde vort første rådsmøde. Dette må naturligvis foregå meget højtideligt efter et ganske bestemt ritual. Desværre må jeg ikke røbe de ritualer til sådanne rådsmøder, jeg har overværet, men jeg kan fortælle jer om en måde, hvorpå det kan gøres, så er der måske noget af det, I kan bruge, sætte det sammen med noget andet, så det bliver meget bedre, end jeg kan fortælle om.

Ceremonimesteren forbereder rådsmødet, han tænder rådsilden, udbreder hjorteskindet over patruljeførersens højsæde. Han udstøder et bestemt signal i bøffelhornet, så alle véd, at om 5 minutter er der rådsmøde. Når tiden er inde, kalder han til samling ved at sætte sig ved rådsilden, iført sin ceremonidrægt, og slår på tam-tam'en, og nu kommer patruljens medlemmer snigende til rådsmøde fra alle kanter, iført flotte ceremonidrægter, fjerpryd, tomahawk i hånden. Når de er henne ved rådspladsen, hilser de ved at vise indianernes tegn på fred: vende håndfladen mod den, de hilser på. Så slår de tomahawken i huggeblokken, mens de fremsiger deres personlige valgsprog, for selvfølgelig er der ingen, der bærer våben under rådsilden, her skal der herske fred og fordragelighed. Herefter går hver enkelt hen og stiller sig foran sit »sæde«. Pf. træder helt hen til rådsilden gør spejldetegn med venstre hånd, som han har strakt vandret ud over rådsilden, og fremsiger følgende indledningsord: Måtte vore mål være som flammerne, der peger opad, vor begejstring som knuderne, der gløder, vor vildfarelse som

asken, der svinder hen — vort rådsmøde er åbnet. Medens ceremonimesteren lader tam-tam'en lyde, sætter alle sig. Pf. fremlægger nu de ting, som man skal diskutere ved dette rådsmøde. Måske skal man diskutere, hvordan optagelsen af de nye medlemmer skal foregå, hvad navn man skal give dem osv. For jeg går ud fra, at man ikke kan blive optaget i jeres patrulje og indviet i alle jeres hemmeligheder uden videre, uden først at have opfyldt visse krav, eller hvad? Hvis en udlænding vil være dansk statsborger, må han opfylde visse betingelser for at blive medlem af vort samfund. Du har sikkert i Den lille Spejderbog læst beretningen om de manddomsprøver, som zulu-drengen måtte gennemgå for at blive optaget i stammen, sådan må der også være særlige krav til den, der ønsker at blive delagtiggjort i den levende patruljes hemmeligheder og optaget i dens kammeratskabskreds.

HVORDAN KAN EN OPTAGELSE FOREGÅ?

Jeg har engang fået lov at overvære en sådan optagelse, og har nu fået patruljens tilladelse til at offentliggøre den, hvis jeg ikke gik i detaljer, ikke røbede stedet, ej heller patruljens navn. I den trop, som denne patrulje tilhører, har man kun ulveoprykning en gang om året, og det er i marts måned, det 3. mæneskifte. Hvis patruljen ved denne lejlighed har fået tildelt et par nye ulve, bruges de næste par måneder flittigt til at lære dem spejderprøven, for når man når til den week-end i maj måned, der er nærmest fuldmåne, skal den store optagelse i patruljen foregå. Tidligt om eftermiddagen tager de gamle patruljemedlemmer ud til patruljens hemmelige plads og forbereder optagelsen i enhver detalje. På et bestemt tidspunkt hen på aftenen tager patruljeføreren til et bestemt sted et stykke derfra, hvor man har tilsagt de »nye«. Patruljeføreren tager dem med sig til en gammel grusgrav i nærheden, hvor man tænder et lille bål, og patruljeføreren sludrer lidt med de nye. Kl. 21 giver han dem patruljens underlag og anviser dem et sted ude i skoven, hvor de kan overnatte. Forinden selve optagelsen har der været et rådsmøde, hvor det er blevet

vedtaget, om de pågældende efter prøvetiden i det hele taget kan optages i patruljen, og her bruger man skikken fra Junglebogen, at mindst 2 fra patruljen skal sige god for den »nye«. Dem, der siger god for ham, påtager sig samtidig at opdrage ham til et værdigt og nyttigt medlem for patruljen. Kl. 12 midnat vækker patruljeføreren de »nye«, som endnu aldrig har været ved den hemmelige plads, og beder dem om at stå op og pakke deres bagage og følge med ham.

Han viser dem til et hvidt spor, som han beder dem følge. Ved slutningen af sporet dukker pludselig en person op iført en fornem ceremonidrægt med en stor, flot dekoreret maske, som vi kender fra farvede folkeslag, som anvender maskerne til deres danse. Denne mærkelige person beder de nye at følge lyden af den buldrende tam-tam inde i skoven. Når man nærmer sig denne tam-tam, ser man igen en mand i samme forklædning, også med en sådan maske, han beder dem om at følge lyden af tonerne fra et bøffelhorn inde i skoven. De nye kommer nu til en 3. person i samme antræk som de foregående, han beder dem om at følge det lys-skær, de kan se langt borte mellem træstammerne. Når de »nye« kommer nærmere, vil de se, at under en tændt petroleumslygte er et stykke pergament tilklippet som et dyreskind, hvor de ved nærmere undersøgelse vil se, at patruljens love står prentet. Når de har læst dette, dukker patruljeføreren frem fra en nærliggende busk, han er iført en fornem ceremonidrægt med en flot fjerpragt på hovedet, han spørger de »nye«, om de stadig ønsker at blive optaget i patruljen, og i bekræftende fald om de så er rede til overfor hele patruljen at aflægge ed på, at de dels vil leve efter den lov, de lige har sat sig ind i, dels at de aldrig vil røbe til et menneske de hemmeligheder, som de om et øjeblik vil få del i.

Han fører dem med sig til patruljens rådsplads, hvor han råber patruljekaldet, en efterligning af patruljedyrets skrig, som straks besvares med lignende skrig rundt omkring i nærheden, og ganske stille kommer nu den ene efter den anden listende sig til rådspladsen, iført de fornemme ceremonidrægter, hilser med indianertegnet, sætter

tomahawken i huggeblokken, siger valgsproget samtidig, går hen på sin plads, hvorefter Pf. på sædvanlig måde åbner rådsrådet. Til de nye er der stillet triller frem, som nu bliver anvist dem, disse triller har ikke noget bomærke endnu. Pf. beder de nye træde frem, medbringende deres tomahawks, som de har fået besked på at lave hjemmefra, efter at de har fået anvisning på patruljemøderne. Han beder dem riste skaffet over rådsilden, inden de anbringer tomahawken i huggeblokken, alt foregår under sagte slag på tam-tam'en.

Herefter fremsiger patruljeassistenten de 3 paragraffer i patruljelovent, for hver paragraf, han fremsiger, tænder han et stearinlys, som er anbragt i en birketræsstamme. Pf. spørger nu de nye, om de overfor deres kammerater vil bevidne, at de vil leve efter disse love, og hvis de vil, om de så vil række ham venstre hånd over rådsilden som en bekræftelse herpå. Når dette er sket, tager patruljeføreren et stykke birkebark, hvorpå den nye's borgerlige navn står prentet, dette kaster han på ilden, når barken er brændt væk, fremsiger han det navn, som patruljen har valgt, at han skal leve under i patruljen. Efter tur gentager alle i kredsen navnet. Derefter træder ceremonimesteren frem og viser den nye det bomærke, patruljen har valgt, at han skal mærke sine ting med, og som han fremtidig skal underskrive sig med, derefter hjælper han den nye med at indbrænde dette bomærke i hans trille. Men optagelsen er ikke forbi endnu.

BESØGET VED STENRØSEN

Ved siden af ceremonimesteren er en stor gaffelgren, der er tilspidset i enden og stukket i jorden, mellem gafflen er ophængt en tændt petroleumsløjlygte. Denne gaffelgren fatter ceremonimesteren og går nu foran, derefter følger pf., som har taget en spade med, de nye fatter hver deres sten, som er på størrelse med et hovede, disse sten fik de før af ceremonimesteren, som har malet deres bomærke på dem, så de den gang kunne se, hvordan bomærket så ud. Alle følger nu efter ceremonimesteren ind i skoven. Ceremonimesteren standser ved en stenrøse (en stenpyramide), hvor der i forvejen ligger en masse

sten mæge til dem i størrelse, som de nye lige har fået udleveret, alle sten er påmalet forskellig bomærke, idet der er en sten fra alle, der i sine tider er optaget i patruljen. Disse sten flytter man nu, hvorefter patruljeføreren giver sig til at grave. Under hele turen er der ingen, der har sagt et ord eller fortrukket en mine, alle har bestræbt sig på at gå så lydløst som muligt, pludselig hører man spaden støde mod noget hårdt, op tager man et flot jernskrin. Ceremonimesteren tager igen lygten og alle følger efter ham, patruljeføreren bærer skrinet, man går tilbage til rådspladsen, stille og lydløst som ved udturen. Når alle er tilbage og alle har sat sig på deres pladser, rækker ceremonimesteren patruljeføreren patruljestanderen. Patruljeføreren skruer top-

stykket af patruljestanderen. Topstykket er patruljedyret, der er udskåret i træ. Når topstykket er kommet væk, er der et lille hulrum øverst i standeren. I en lille kæde, der er fastgjort i bunden af hulrummet, sidder en nøgle, som passer til den fremgravede jernkiste. Nøglen stikkes i låsen, kisten åbnes, og frem drages et dyreskind samt et hefte, hvor siderne er gamle, guldne pergamentsider, patruljeføreren læser højt af disse sider, det nøjagtige indhold må jeg ikke røbe, men jeg har fået lov at fortælle jer, at det bl. a. indeholder en beretning om patruljens start, en forklaring til alle tegnene på totempælen, en oversættelse af patruljeråbet, som for fremmede lyder helt uforståeligt, en tegning og forklaring til betydningen af pa-

truljens bomærke, samt om alle patruljens ceremonier, om det nu 4 m høje grantræ, som blev plantet på patruljens 1 års fødselsdag og nu står her bag ved rådspladsen, der berettes om patruljens valgsprog og kaldesignal, hvordan lyden frembringes, der er kodenøglen til patruljens hemmelige skrift, som bl. a. bruges til meddelelser, der udsendes med patruljens budstikke, denne skal jeg senere berette om. På det vedlagte skind er prentet patruljens lov, og derneden er der en masse forskellige bomærker, det er alle dem, der er optaget i patruljen, som har lovet at leve efter patruljelovent og derfor underskrevet sig med sit bomærke som bevis herpå.

Efter at de nye er blevet delagtiggjort i alle de nye ting og patruljens mange hemmeligheder, beder patruljeføreren dem om at underskrive loven med deres bomærke, bomærkerne prentes med en gammel gåsepen dyppet i tusch. Når den »nye« har undertegnet patruljelovent med sit bomærke, erklærer patruljeføreren ham for optaget i patruljen, men som et synligt bevis på, at han nu er optaget i alle patruljens hemmeligheder, og er blandt dem patruljen regner med og venter sig meget af, får nu tildelt patruljens hemmelige mærke.

PATRULJENS HEMMELIGE MÆRKE

Dette består af et stykke træ, hvor der på den side, der skal vende udad, er indbrændt patruljens bomærke, på bagsiden er der et indianertegn, dette tegn er forskelligt fra alle 8, som der findes af dette mærke, når dette mærke overleveres, fæstnes det, ved hjælp af den til klodsen fastgjorte lædersnøre, til venstre skulderstrop. Den nye lover højt, at han vil levere dette mærke tilbage den dag han forlader patruljen, dog må han gerne til eget minde lave en kopi af det, men originalen skal leveres tilbage, og når du hører det næste, vil du forstå hvorfor. Nu fortæller patruljeføreren den nye, hvem der før ham har båret netop dette mærke med dette indianertegn, beretter om disse personers store indsats i patruljen, og hvordan det er gået dem senere hen i livet, og han håber nu, at den nye bærer af dette

mærke vil sætte alt ind på at leve sådan, at fremtidige bærere af dette tegn vil følge sig endnu stoltere i kraft af de bedrifter, som han, der bliver optaget i øjeblikket, vil udføre i fremtiden. Derefter lykønskes de nye med optagelsen af alle medlemmer i patruljen.

Når alle igen står på deres pladser, tager ceremonimesteren atter lygten og efter ham følger så hele patruljen hen til det sted, hvor kisten blev gravet frem. Efter at kisten omhyggeligt er låset, sættes den tilbage i hullet, jorden kastes på og stenene stables ovenpå, og denne gang det antal mere, som der er optaget nye i patruljen. Alle stiller sig igen i en kreds om »røsen«, strækker venstre hånd ind mod midten, fattende om hinandens venstre tommelfinger, og så lyder patruljeråbet, så det giver genlyd i den månebelyste skov og optagelsen er tilendebragt, og nu skal de nye blot ved lejlighed tale med tropsførereren om spejderloven for så på den næste tropsweek-end at blive optaget i troppen ved troppens rådsplads. Men nu går patruljen tilbage til den hemmelige plads, viser de nye patruljehytten samt deres pladser her, og man prøver at nå at få lidt søvn endnu denne nat, og fra nu af lever de »nye« med i den levende patruljes barske liv, og efterhånden oplæres de af patruljens gamle medlemmer i lejrlevets mange fiduser, lærer at aflure naturen dens mange ejendommeligheder, så den dag, da de er de gamle i patruljen, kan de vise de nye, hvordan man pakker sig ind for natten, så man aldrig fryser, uanset årstiden. Hvordan man tænder bål selv i øsende regnvejr, hvordan man lister sig ind på et rådyr, man vil iagttage, vide hvor rævegraven findes, vide hvor ræven har

sin vekselse, vide hvor musvågen har sin rede og en masse andet, der hører sig til for at være et værdigt medlem i patruljen.

Ja, det var en længere historie, men forhåbentlig var der et eller andet, som I kunne bruge og bygge videre på, så optagelsen i jeres patrulje bliver meget bedre.

PATRULJELEJRBÅL

Når patruljen er på lejr på den hemmelige plads, plejer man hver aften at arrangere et lille lejrål. Dette foregår naturligvis også ved rådsildspladsen. Det vil sikkert være højtideligt at bruge den samme indledningsceremoni, som man bruger ved rådsmøderne, men efter indledningsceremonien er det skalden, der foreslår hvilke sange der skal synges, og skal sangbogen benyttes, holder ceremonimesteren petroleumslygten hen foran, så alle kan se i bogen, da man ikke vil se batterilygter i brug ved rådspladsen. Her underholder man med små sketch. Hvis nogen kan betjene et musikinstrument, er det ekstra godt. Ind imellem sidder man og hygger sig og kikker ind i gløderne, de ældste i patruljen beretter om deres første spejdertid, om beretninger fra patruljens tidligere dage, som de har hørt af tidligere medlemmer o. s. v., til sidst sluttes med en bestemt sang, f. eks. »Ja, vi er danske spejdere« eller »Nu flyver mørkets fugle ud. På sidste vers dannes broderkæden, derefter lyder patruljeråbet, og alle går til ro.

HEMMEGIGT MØDESTED

Den levende patrulje har naturligvis et hemmeligt mødested, hvor patruljen mødes, når den skal på tur. Kun de indviede patruljemedlemmer kender dette sted. I den levende patrulje har man naturligvis også et særligt system til at kalde patruljen til samling. Foruden at man har en ordonnans, har man også et bestemt system, hvem der skal sende en bestemt melding videre til hvem, enten meldingen sendes pr. telefon eller den sendes med patruljens budstikke. Hvis der skulle være nogle patruljer, der ikke har en budstikke, skal jeg her kort fortælle om, hvordan en sådan kan laves: Det kan være et kohorn med prop, det kan være et dekoreret læderhylster med hængelås, hvor hvert medlem i patruljen har

Vandrerkort

Vi minder herved om de ændrede regler for udstedelse af vandrerkort — se venligst Spejdernes Magasin for marts, side 45.

Husk prisen for enkeltvandrerkort i år er kr. 3,50.

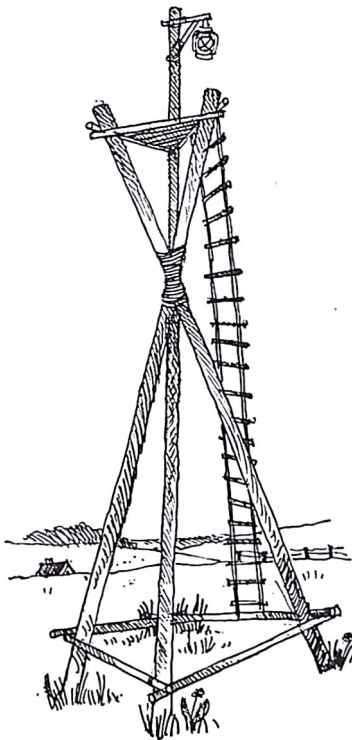
en nøgle til, det kan være en flot udskåret totemstok med et hemmeligt rum, det kan være et stykke af en udhulet birkestamme, som i den ene ende er lukket med en hjortefod eller hjortetak, det kan være en stor dyrekno, som er dekoreret med en masse mystiske tegn, og så kan den naturligvis skilles ad, så man kan gemme meldingen, som er skrevet med patruljens hemmelige skrift, inden i. Når et medlem har modtaget og læst meldingen, forsyner han den med sin totem og sender den videre til næste medlem i patruljen.

INDVIELSE AF PATRULJE-STANDEREN

Jeg har fortalt jer om optagelse af et nyt medlem af patruljen. Nu skal jeg også fortælle jer om, hvordan man optager det vigtigste medlem i patruljen, patruljestanderen. Medens medlemmerne i patruljen skifter, så bliver standen evighedsmedlem. Altid har den været med, når patruljen har været samlet, aldrig har den sendt afbud, men været med på alle hårde ture. Kunne den tale, ville den kunne berette om mange morsomme episoder i patruljens liv. Du vil sikkert kunne forstå, hvorfor denne stander bør behandles med særlige æresbevisninger, at den frem for andre har en hædersplads, såvel på rådspladsen som i patruljelokalet, og at det ikke er betroet hvem som helst at bære den. Da patruljen var ny, blev denne stander indviet, desværre kan jeg ikke her give råd om hvordan standen laves, men selve stokken er jo ikke den første og bedste kæp, man finder i skoven. Selve »dugen« er vel som regel et stykke skind med tegning af patruljedyret, patruljens bomærke m. m. Skindet bliver måske ved indvielsesceremonien fæstnet til standen med 10 »guld«søm, et for hver paragraf i spejderloven. Eller man ved indvielsen lader islå 3 søm i standen: et for eventyr, et for friluftsliv og det 3. for kammeratskabet, eller måske minder de 3 søm om de 3 dele i vort spejderløfte, det kan også være mærker, der hentyder til patruljelovent. Naturligvis foregår indvielsen i det fri, spejderliv er jo friluftsliv, og så vil det naturligste være, at det foregår på det sted, hvor patruljen er ved at indrette sin hemmelige

plads. Når man har slået evt. søm i, rister man standen over rådsilden, drysser jord over, derefter nogle kviste, for til sidst at hælde lidt vand over, og dermed erklære standen for indviet.

I de ceremonier, jeg her har talt om, har der været anvendt mange ting, som jeg ikke denne gang har haft tid til at berette mere detaljeret om, jeg tænker her på fremstilling af ceremonidragter, kapper eller lejrslæbsdragter, tam-tam, evt. bøffelhorn (kan købes i Depotet, så skræb I det selv til), tomahawks, masker til brug ved optagelser. Ja, jeg har også set patruljer anvende skjolde og asagajer ved deres ceremonier, men arbejdsbeskrivelser til alle disse ting må vi desværre vente med til efter sommerferien. Jeg håber dog, at jeg har givet jer ideer nok, så I de første par måneder har nok at tage fat på. Brug nu sommeren flittigt til at lave en masse ved jeres hemmelige plads, jeg skal til slut give jer endnu et par ideer til den hemmelige plads.

MERE TIL DEN HEMMELIGE PLADS

Selvfølgelig må vi også indrette et særligt kogebålsted, hvor vi laver mad på vore ture, for selve rådsilden er en hellig plads, hvor vi naturligvis ikke hverken må brænde affald eller lave mad. Og det havde vel heller ikke været så dårligt med en permanent bageovn, hvor I kunne bage jeres morgenbrød samt småkager til jeres aften-te. Jeg kender en patrulje, som har nogle lægter samt noget svært reb liggende på deres hemmelige plads. Dem bruger de bl. a. til brobygning. Jeg kan betro dig, at i den patrulje kan de lave en bromodel med bind for øjnene, og så er alligevel alle besnøringer rigtige. En anden patrulje har indrettet bane til længde- og højdespring, kuglestød m. m.; der har ogsaa alle mand i patruljen nu taget mærket idrætsmand. En patrulje, hvor næsten alle medlemmer har erhvervet lejrkokmærket, har fremstillet en speciel kogebog, hvor retterne er fremstillet af spiselige planter, bær og frugter, som er vildtvoksende i omegnen, det drejer sig om nælder, hyben, rønnebær, svampe, hindbær, slæen, blåbær, vilde æbler, fuglekirsebær m. m. Og så har de fleste patruljer naturligvis et udsigtstårn på deres hemmelige plads. Det kan være i et særligt egnet træ, det kan også laves ved hjælp af 3 svære lægter, der er bundet sammen, og foroven laves en platform, som du ser på tegningen her ved siden af. Op på platformen kommer man ved hjælp af en rebstige. Et solur hører sig vel også til på en sådan plads, men det behøver jeg vel ikke fortælle jer om, hvordan man laver.

Ja, der er noget at tage fat på.

Men nu bliver der heller ikke tid til at berette mere denne gang. Forhåbentlig har der været et eller andet, som også din patrulje kan få brug for, og så vil jeg ønske jer allesammen en rigtig god sommerferie, hvor jeg håber, at I rigtig må komme ud på mange gode patrulje week-ends og opleve rigtig eventyr, foruden at I vil lære en hel masse.

Ugh! Jeg har talt.

EN GOD KOP THE

Fortælling af MUGGE

Illustration: THORA LUND

Kim og jeg var ude på en af vore mange week-end ture. Jeg elskede disse lange traveture med overnatning i det fri, og Kim, min gamle spejderkammerat, der var begavet med en glødende interesse for naturens dyre- og planteliv, var en trofast og interessant ledsager.

Den dag var det netop øsende regnvej, et skybrud, som man kun har dem i oktober måned. Regnen trommede på de nedfaldne blade, og på asfalten så det ud, som om tusindvis af små mænd panikslagne myldrede over vejen. Spejderhatten skyggede bøjede op i kanten som tagrender og sendte en styrtssø ned over skuldrene, når man virkede lidt med hovedet. Regnfrakken slaskede koldt om knæene, og fra de to snipper dryppede vandet til stadighed ned i støvlerne.

Vi elskede det, begge to. Fløjtede og syngende masede vi os frem, medens søle og mudder sprøj-

tede op til siderne. Her gik folk og indlagde centralvarme, gas, elektricitet og varmt vand, udtænkte de mageligste lænestole og iførte sig de varmeste halstørklæder og hous-cout'er. — Og de keder sig usigeligt. Ingen vanskeligheder, intet besvær, blot en hane eller en knap, og livet lever sig selv. I sådan et vejr kryber de sammen i lænestolen med en spændende roman om andre og stærkere mænds kamp mod vilde dyr, fremmede folkeslag og naturen, og i deres stille sind ærgres de sig over, at de aldrig selv kan komme til at opleve slige ting, at verden nu snart er blevet så civiliseret, at det er umuligt at opleve noget sådant.

De skulle blot vide, at de ikke behøver at gå længere end lige uden for deres havelåge. De skulle blot vide, hvilken fortryllelse det er at kæmpe mod naturmagterne, at føle musklerne spille varmt un-

der en drivvåd regnfrakke, at føle den trodsige stolthed, når bålet trods det våde brænde og de fugtige tændstikker alligevel blusser muntert, og når man kryber ind under en lun, granduften bivuak, medens uvejret raser lige udenfor. Det er livet, det er naturen i ai sin pragt, det er den spænding, som hovedparten af nutidens kuldskære civilisation længes efter.

Gid folk ville indse det. Gid de ville sende deres sønner ud på spejdeture i al slags vejr og hele året rundt. Så ville vi få en generation af stærke, handlekraftige mænd!

Det var et sidespring.

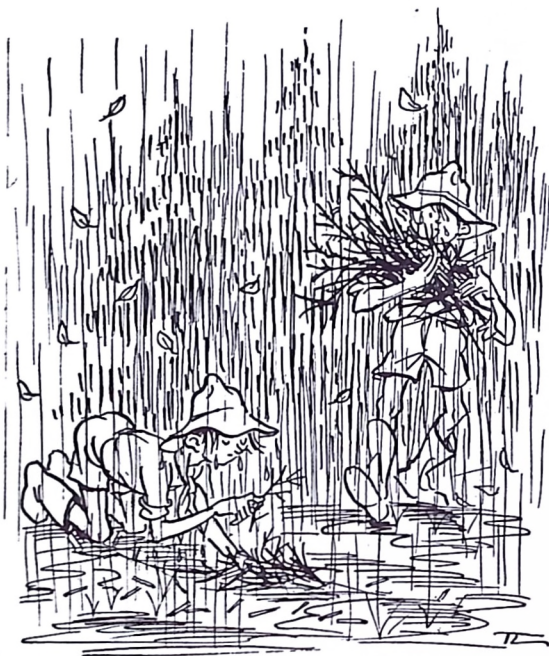
Kim og jeg tråver stadig ud ad landevejen med kraven op om ørerne og hænderne under rygsækkens skulderremme.

Hen mod aften nåede i vort bestemmelsessted, en lille åben plads i skoven med en grantykning og nogle høje fyrretræer til den ene side og en skovsø til den anden.

Her smed vi vores rygsække, og medens Kim gik efter vand, gik jeg i gang med at samle brænde. Det var uden undtagelse altid det første, vi gik i gang med, at lave en god, stærk, skoldende hed kop the. Vores tanker havde allerede sværmet om det dampende emaillekrus længe, og nu var tiden inde. I virkeligheden, vil jeg hævde, kan en kop the aldrig nogensinde komme til at smage så godt, som når man sidder på en våd træstub, medens de våde blade flyver om ørerne på én, og drikker den af et blåt emaillekrus. Det synes folk lyder helt idiotisk, men det er, fordi de aldrig har prøvet det.

Da Kim kom tilbage, gik vi i fællesskab i gang med at tænde op i det sjask drivende våde brænde. Det skal der naturligvis en særlig teknik til, og det er ikke altid sikkert, at det lykkes. Deri består jo netop spændingen, og for yderligere at forhøje den, viste det sig, at vi kun havde fem tændstikker.

Vi satte os på hug og bredte vores regnfrakker ud over bålpladsen, medens det stadig silede ned omkring os. Den første tændstik blæste ud, inden den nåede ind under brændet. Vi rykkede tættere sammen og strøg den næste. Den nåede ind under brændet, som begyndte at syde og ryge, da der plud-

selig faldt en dråbe ned på tændstikken, som slukkedes øjeblikkelig med en lille syden. Med den tredje tændstik lykkedes det os at få godt fut i optændingsbrændet, og medens vi lagde os på knæ og pustede forsigtigt til ilden, lagde vi lidt efter lidt nogle tykkere grene på. Ilden havde til at begynde med godt fat, men efterhånden som optændingsbrændet blev fortæret, blev ilden svagere og svagere. De tykke grene var alligevel for våde. Til sidst lå vi begge to og pustede på den sidste glød, så det svimlede for øjnene, og vi var ved at miste balancen. Men til sidst opgav også den ævret og efterlod en fin, blå røgstråle lige i vejret.

På den igen! Intet skulle forhindre os i at få vores elskede kop the. Et kvarters tid efter havde vi samlet os hver en ny håndfuld ekstra udvalgte, super-halvtørre grankviste. Den fjerde tændstik fik godt ild i brændet, og en tid så det ud som om de farlige fødselsvanke-ligheder var overstået, da der pludselig kom en kraftigt vindstød, der spredte det meste af bålet, medens resten regnede ud i løbet af nul komma fem.

Vi bed tænderne sammen og sagde ingen ting. Vi var begge to overbevist om, at det nok skulle lykkes. Medens regnen sivede ned ad ryggen på os, og dråberne hang som perler i øreflipperne og fra næsen, så vi for os vores dejlige kop the, en stor, dampende kop fuld af varme og velvære.

Resolut gjorde vi omkring og forsvandt i grantykningen for tyve minutter efter at komme tilbage med favnen fuld af trådtynndt, afbrækket granris, og denne gang lykkedes det. Den femte tændstik gjorde sin pligt. Grankvistene blussede muntert, medens vi dyngede gren på gren ovenpå, så dampskyerne sejlede op gennem trækroneerne. Snart havde vi så mange gløder, at vi kunne sætte kokekarret over.

Vores the var sikret. Mennesket havde sejret over naturens vildskab. Intelligens, kløgt og dygtighed havde formået at trodse de rasende vejrguder, i sandhed en stolt følelse.

Og ti minutter efter, da vandet kogte, opdagede vi, at vi havde glemt at få theblade med.

VÆR GOD MOD NATUREN

Ja, det er du forhåbentlig, men lad mig alligevel minde dig og dine patruljekammerater om, at det stadig er et problem at værne naturen.

Der er nemlig alt for mange mennesker, som nok kan glæde sig over alt det smukke i naturen, men som ikke har sans for at være med til at værne den. Det er de mennesker, der efter at have fortæret søndagsfrokosten ude i fri, lader papir og flasker ligge og flyde. Det er den måde de siger tak til naturen på — og det er en ringe måde!

Måske var du med sidste år til den store naturrensningsdag. Hvis du var det, så ved du alt for godt, at der stadig er alt for mange, der er lige glade med, hvordan de efterlader deres spiseplads.

Se disse »skovsvin« skulle vi gerne komme til livs. Derfor må vi tage et nap med, når vi på vore ture finder områder, hvor det er tydeligt, at det har været »skovsvin«. Hvad der kan brændes, er det naturligt at brænde, og resten bringes til den nærmeste affaldskurv. Gør på denne måde en goodturn over for skovene. Vi har nemlig brug for skovene til vore ture og øvelser, så vi kan altså sige dem tak på den måde, at vi er med til at holde dem rene. Lad det blive

til en god vane inden hjemturen at rense et område af skoven! Derved er du med til at være god mod naturen.

Skotte.

SKOVSVINETS SOMMERTOGT

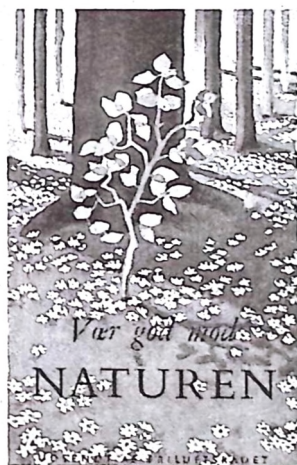
Så snart solen sommerligt stråler, så starter skovsvinet sit smudsige sommertogt, smider skarn, smadrer skår, som skærer sår — sommersår så store, så såret skal syes sammen, som sidste sommer snedker Søren Svendsens svigersøn, smedsvend Sigfred Storm, Store Strandstræde syv, Stege, skar sig så slemt, så sygehuset syede såret sammen — — sytten sting.

Sommeren svandt — Sigfred stadig sygemeldt — såret smertede — Sigfred savnede skoven som stranden, som stedse skamferes.

Spejdgæster — strandgæster — skovelskere — stå sammen — sig så stærkt som stormens susen i skarnkasserne — skarnkasserne står selvfølgelig som skårsamlere.

Summa summarum: SKOVSVIN SKAL STRAFFES STRENGT.

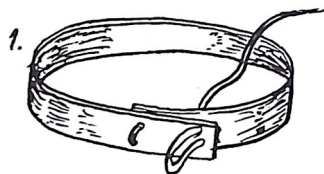
Stauring — sp. ven.

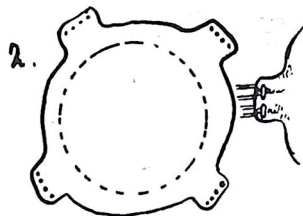

Du har formodentlig i den forløbne måned været flittig og fået såvel din »manke« som dit lændeklæde i orden, og du har sikkert også øvet dig grundigt i de to dansetrin og er klar over, at det at opnå de 120 trin i minuttet slet ikke er så let endda, og at en tromme er et højst nødvendigt instrument, for at du kan opnå den fuldkomne danserytme. Derfor skal vi denne gang først beskæftige os med fremstilling af en tromme.

Du skal bruge en god, stor sæbe-bøtte af krydsfinér, en af dem, som de handlende får sæbespāner hjem i. Du tager låget af, det skal ikke bruges, herefter lægger du bøtten på siden og sårer med en skarp sav en skive af den åbne ende, 8—10 cm vil være passende. Nu fjerner du alle søm og heftelammer, hvorefter du med en skindstrimmel syr enderne sammen (1), en diameter af 35 cm vil være passende for en god tromme. Skindstrimlen får du ved at klippe en stump skind ud i spiral. Nu skal du med en fil eller et stykke groft sandpapir tage

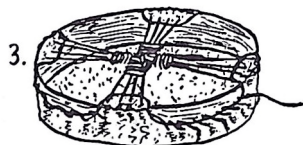

de skarpe kanter af »tommehunden«, som du her har fremstillet. Til »tommehovedet«, skindet, du slår på, kan du bruge et stykke spalt, selvom et rigtigt stykke trommeskind vil være at foretrække, men da det jo helst skal være billigt, holder vi os til spalten (2), som du ser på tegningen, skal det

være så stort, at det hele vejen rundt rager et par tommer udenfor tommehunden, og på de steder, hvor det skal bindes, endda et par tommer mere.

Hullerne, du skal binde skindet fast i, skal være »slået« eller klippet med et huljern, det må du altså også have sædelmageren til, ellers rives skindet, når du strammer snoren, det er muligt det sker alligevel, i så fald må du præparere snipperne ved at smøre dem med fænis (men kun lige de snipper, der skal træk i), og det skal være tørt, inden du begynder på sætningen af skindet. Nu gør du skindet vådt, helt gennemblødt, lægger tommehunden på det og begynder at stramme det op (3),

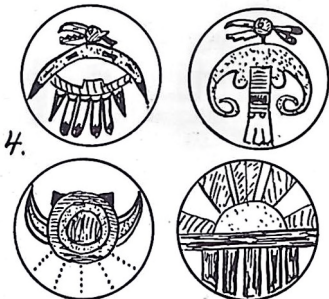
først på den ene led og så på den anden, og husk det skal strammes lige meget på begge leder. Nu lader du skindet tørre, bløder igen, strammer igen, og lader det atter tørre (det er muligt, du bliver nødt til at gentage denne behandling for at få det stramt nok), til slut syr du med en skindstrimmel hele kanten rundt, så vi slipper for bugterne, der før sad og strittede, stram godt til. — Og trommen er færdig. Nu mangler du kun at male

Magasinets forsatte serie om:

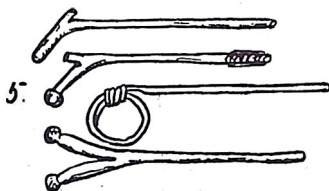
INDIANERLIV

„204“ fortæller denne gang om fremstilling af en tromme og dansebjælder og lærer dig en ny indianerdans.

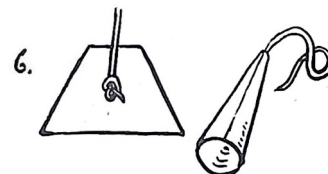
et rigtigt indiansk mønster på tommefladen (4).

Til trommestik kan du bruge en af nedenstående former (5), som du fremstiller bedst af asketræ. Bliver klangen for hård, kan du bevikle enden med et stykke skind.

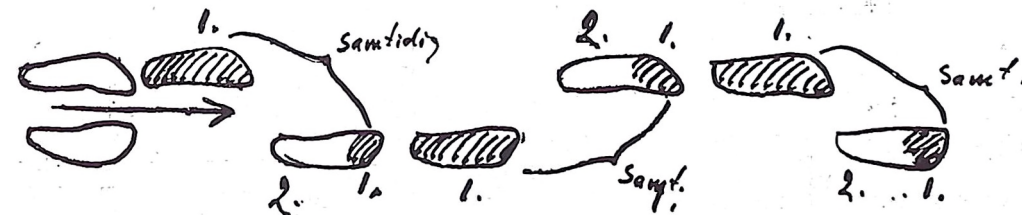
For at trommeslageren og den dansende kan følges, skal den dansende helst være forsynet med en krans af bjælder anbragt lige under knæet på hvert ben. Nu, hvor folk jo næsten ikke kører i kane mere, er bjælder noget vanskeligt noget at få fat i, men der er egentlig heller ikke nogen grund til, at du skal købe bjælder og ofre penge på det, for du kan så udmærket godt selv lave en god erstatning, som tilmed kommer de indianske »dansebjælder« nærmere. Indianerne brugte horn, men vi vil bruge

blik fra konserverdåser til fremstilling af »bjælderne«. Der er vist ingen grund til nærmere forklaring, når du ser på tegningen (6), et stykke blik og en skindstrimmel med en knude på, det hele rullet sammen til en kegle. Når du har en 10—15 stykker af dem, anbringer du dem på en bred skindstrimmel, så de kan ringle ved at slå mod hinanden, men du vil sikkert gøre klogt i at gøre skindstrimlen så bred, at blikket ikke sårer huden på benet.

TIL DANSEUDSTYRET HØRER DANSEBJÆLDER OG STRÅLEKRANS

Om anklerne kan du anbringe en skindstrimmel forsynet med en tæt krans af nedhængende garnender, indianerne brugte hår af angorageden, men ubleget uldgarn vil i dette tilfælde gøre sig udmærket og husk så, at garnenderne skal være fastgjort tæt sammen, så de danner en tæt, nedadhængende manke, og den skal være så lang, at den lige netop når ned over moccasinerne uden dog at ligge

hen ad jorden, for i så fald træder du bare i den.

Endelig skal vi også have lidt pynt på armene. Dertil kan du godt anvende bånd af blik fra konserverdåser, som du tager de skarpe kanter af med en fil, hvorefter du klemmer dem sammen om overarmen; men endnu bedre vil det se ud, hvis du fremstiller en »strålekrans« af tampico (det samme materiale, du anvendte til »manken«, som jeg beskrev i sidste nummer af »Magasinet«. Altså, få fat i et stykke sejl garn og bind tampico-fibre fast dertil, indtil du har lavet 10—15 cm, så slutter du af og får fat i et stykke tykt pap, hvoraf du udskærer 3 runde skiver, 2 med en diameter af 5 cm og 1 på kun 3 cm. Den lille skive limer du fast på midten af en af de andre. Når limen er tør, binder du snoren med fiberne uden om, langs kanten af den lille skive, så fiberne stråler til alle sider, herefter anbringer du den tredje skive oven på hele herligheden, borer to huller gennem alle tre skiver og binder til slut skiverne sammen med en skindstrimmel, således at du på bagsiden slutter med to lange ender, hvorimod du kan tøjre »strålekransen« til overarmen. Det yderste papstykke kan du så dekorere med en indiansk tegning.

EN NY DANS »FLAD-FOD, TA-HÆL«

Her kan vist lige blive plads til at lære dig endnu et indiansk dansetrin. Jeg regner som sagt med, at du har trænet flittigt siden sidst, så du kan de to foregående trin perfekt! (Hm, nå ikke, nej, det skal der nu også en god del øvelse til). Det trin, du skal lære denne gang, kan vi passende kalde: »flad-fod, ta-hæl«. Du begynder, som du plejer, stående med let bøjede knæ, så hopper du på begge ben samtidigt og kommer ned på venstre fod

(hele fodfladen) og højre tå på en gang.

Tag dine »dansebjælder« på, så du kan høre, om det sker samtidigt — dette er meget svært — jeg vil anbefale dig først at øve dig stående med venstre fod flad (som i »ta-hæl«) og højre tå nede og så bare hoppe nogle gange, indtil du er sikker på, at begge ben rører jorden samtidigt. — Altså, du starter med at hoppe på begge ben og kommer ned på hele venstre fod og højre tå lidt fremme (1), hvorefter højre hæl følger efter (2), — hop — højre fod flad, venstre tå lidt fremme (1), hælen følger efter (2) o. s. v. Hele tiden skifter du med venstre og højre tå. Trommen følger med hårdt slag på (1) — blødt på (2). — 1 — 2 — 1 — 2 — 1. Husk: Lige langt mellem slagene.

Næste gang går vi så videre med dansetrinene, og så skal du samtidigt få opskriften på, hvorledes du kan fremstille en rigtig indiansk fredspibe, og skal du kunne ryge denne med fuld værdighed, bliver jeg nok også nødt til at lære dig at lave en hovedpyrdelse; men derom i septem-ber-nummeret.

Fra den vestlige

Limfjord

Gennem hele denne alt for lange vinter har Struer Sø-trops både stået opmagasineret i et foderstof-pakhus på Struer havn i selskab med den stedlige sejlklubs mange både, og stedet har været af en sådan beskaffenhed og ikke ligget længere borte fra byen, end at man i sin middagspause har kunnet tage et smut derned for at konstatere, om alt stod vel til; men i de sidste dage har troppens drenge ikke ladet det blive ved synet alene. De har lagt den pæne uniform og er trukket i arbejdstøj, for bevæbnede med skrabere, slibere, sand-papir og godt med knofedt at give sig i kast med de fartøjssider, der om sommeren ikke kan blive store og rummelige nok, men som under forårsarbejdet synes endeløse og utroligt høje.

To gange om måneden fra oktober til april har samtlige troppens patruljeførere og assistenter samt en enlig jungmand gået på navigationskursus, der afsluttes med en formelig eksamen, hvor to af byens søfartskyndige borgere virker som censorer. Der stilles her ikke mindre end 25 skriftlige spørgsmål, skal løses 4—5 opgaver i vigeregler, samt i søkortet givet løsningen på en større samlet opgave, indeholdende næsten alle tænkelige teoretiske navigationsopgaver. Til hele denne historie er afsat 3 timer, drengene giver møde i fuld galla, og efter aflæggelse — forhåbentlig beståelse — af denne prøve samles man om et festligt kaffebord, og her går snakken endnu en times tid, mangen ende om forgangne ture og sommerlejrre drøftes, og indtil dato er samtlige drenge gået ind for denne navigationsundervisning med en sådan alvor, at de alle har kunnet fæstne »navigatørmærket» på

højre overarm ved førstkommande tropsmøde.

Ikke nok med, at der i den sidste tid har været almindelig travlhed med istandgørelsen og ovennævnte navigationslæsning, foruden naturligvis de normale patruljemøder, tropsmøder og tropsture, men der har også været lagt kræfter i for at hele troppen kan stå godt rustet til den sig hastigt nærmende divisions-turnering, for hvilken vor by i år er vært.

Struer sø-trop er sådan stillet, at vi har noget at forsvare, og vi skulle jo meget gerne leve op til vort renommé. For to år siden deltog troppen for første gang i en turnering med divisionsens »store» patruljer, ca. 20 i tallet, og herfra kunne vi — temmeligt overraskende for os selv — hjemføre 1. præmien i lejrspor — den store sølv-øks — foruden 1. prisen i patrulje-turn-out, 2. præmien som næstbedste patrulje og en 3. plads i turneringsløbet, og sidste år lykkedes det os at erobre de to turn-out første præmier for trop og patrulje samt at blive næstbedste trop, så det er jo ting, der forpligter.

Vi møder heroppe i det nordvestlige hjørne af Jylland en sådan velvilje og hjælpsomhed, at vi i det korte spand af år, troppen har eksisteret, den blev stiftet den 1. marts 1954, har kunnet notere en nogenlunde økonomisk status, skønt vi i samme tidsrum har anskaffet os tre fartøjer (desværre ikke Alborgjoller), forsynet hele troppen med lejr-materiel og fået stillet et helt lille husmandssted til rådighed for vore traveture i for- og efteråret, desuden har Sct. Georgs Gildet her i staden skænket spejderne en pragtfuld hytte, højt beliggende ved den berømmelige del af Limfjorden, Kilen kaldet, hvor Knud den Helles omkring 1085 samlede sin flåde til togtet mod England.

Vi bor i en skøn egn, hvor istids-moræner har skabt fantastiske tunneldale, og hvor årtusindgamle kvægstier trækker deres linier hen over de omgivende højdedrag, et område rig på fortidsminder, et landskab, der giver rige muligheder for naturskere, og hvor friluftsliv kan dyrkes under de bedst mulige betingelser. For slet ikke at tale om byens beliggenhed som center for et søspejderarbejde. Her ligger den skønne, bestandigt afvekslende Limfjord med alle sine kroge, snirkler, småøer, fiskelejer og store bredninger, måske løvskoven er knapt så fremtrædende, som man kunne ønske, men en herlig tumle-plads er fjorden for en flok drenge i en båd, måske den bedste vort land har at byde på.

For de fleste udenjyllandsboende står Limfjorden vel bare som en fjord, men når det høres, at der fra den ene ende til den anden er over 200 km, kan det vel give et indtryk af, at det vil tage nogen tid, før man får gennemløjet dens vande, før man får undersøgt og prøvet de hundreder af steder, hvor en båd kan sejles direkte på land, hvor teltpladser kan findes på hver meter kyst, og hvor de gæstfrie jyder aldrig har noget mod at lade en flok spejdere slå lejr og endda vil betragte det som en særlig ære og gunstbevisning at blive inviteret til aftente og lejrbaal på stranden.

Skipper.

PATRULJEKONKURRENCEN

Vindere af februar-opgaven blev:

Falkepatruljen — 4. Århus trop.

Bersærker — Asser Riig.

Ørne — 1. Åkirkeby trop.

Falke — Asser Riig.

Ørne — 1. Hede trop.

Maarene — Jørgen Brahes trop.

Er jeres patrulje med? Ellers kan I nå det med marts-nummerets opgave.

Små glimt af ulvevisdom.

Vær på vagt mod at være mere betydningsfuld i dine egne øjne, end du er i dine kammeraters.

Sct. Georgsbudskabet til ulvene 1958

Har I rigtig lagt mærke til, at det er ved at være forår. Knopperne bliver tykke, og det myldrer af liv i vandhullerne. Vi længes efter spændende jagter i skov og ved strand. Vi har det akkurat som den tapre ridder Georg, der længtes efter at gå på opdagelse og efter at øve bedrifter.

Det lille sagn og Sct. Georg skal hvert forår minde os om, hvad det vil sige at være ulveunge: at vi skal lyde, sprede glæde og være hjælpsomme og aldrig give tabt.

Somme tider læser vi om, at den og den har fået medaljen for rask død. Nu skal jeg fortælle jer en historie om en dreng, der ikke kan få den medalje, men som jeg alligevel vil regne for en rask dreng.

En dag, jeg rejste med tog, sad jeg i kupé sammen med en mor og hendes to børn. Den lille lå og klynkede i sin kasse, så moderen havde nok at gøre med at se efter ham. Den store på omtrent 4 år har nok kedet sig, for han sad og grisede med en pose slik, hoppede op og ned og prøvede på at komme hen til vinduet, men der sad en herre, der så alvorlig og streng ud, så drengen foretrak at forsvinde ud i sidegangen.

Da vi nogen tid efter havde holdt ved en station, og toget igen havde sat sig i bevægelse, kom en 10 års dreng tilbage med den lille og spurgte moderen, om han skulle passe på ham, for han var ved at gå ud af toget, da det holdt.

Og nu gav den store sig til at fortælle den lille om billederne i Anders And. Bagefter foldede de skibe og flyvere af en avis.

Da moderen med de to små drenge noget senere stod af toget, var det den store, der hjalp dem ud. Bagefter forsvandt han så stiltørdigt, som han var kommet, ind i sin egen kupé.

Det var vel ikke noget særligt, tænker I. —

Ah nej — det er den slags, man ikke bliver belønnet for; men det var en tjeneste, der hjalp og glædede moderen.

Om drengen var ulveunge eller ej, ved jeg ikke; men bag hans grå bluse bankede der i hvert fald et rigtigt ulvehjerte, og det er det, det kommer an på.

God jagt.

Cille.

FOTOGRAFERER DU?

Du kan på side 89 læse om Spejdernes Magasin's store fotokonkurrence, og du bør gøre det, hvis du selv fotograferer.

I år er der nemlig en særlig gruppe for ulveunger i alderen 8—12 år. Det vil sige, at du konkurrerer med jævnaldrende ulvekammerater, og det gør naturligvis konkurrencen mere spændende, når det er jævnaldrende fremfor de ældre spejdere, man skal have sine billeder bedømt mod.

Vi glæder os i dommerkomiteen meget til at se en hel del ulvebilleder. Også fra dig.

I maj måned fejrer vi Mors Dag. Her har Suhr ladet en ulveunge være opmærksom over for mor med morgenkaffen. Du husker naturligvis også at markere dagen.

LANGE VEJE

Ulvefortælling af
ANNESOFIE HERMANN

Tegninger:
THORA LUND

★

Hjertet bankede og dunkede, så det gjorde ondt mod ribbenene. Han prøvede at lytte efter, om han blev forfulgt, men kunne intet høre for hjertet — og begav sig ud ad Vesterbrogade — mod Jylland!

Turen ud gennem den natstille by gik godt. De patruljerende betjente gik tungt i gaderne, som i gaslygteskinnet ikke var så oplyste som vore tiders gader og veje. Hver gang en betjent nærmede sig, lod drengen sig opsluge af en ports begsorte mørke, og når trinene igen tabte sig, smuttede han ud og kunne nå at løbe et langt stykke, inden nye gungrende trin forkyndte den sig nærmende fare.

Det var i begyndelsen af maj måned, og allerede ved 3-tiden begyndte torvevojnene at rulle ind ad Roskildevejen.

Drengen var nu nået ud til Damhussøen, hvor han aldrig havde været. Det var endnu halvmørkt, og kuskene på hestevognene var så søvnige, at de ikke lagde mærke til purken med rygsækken i vejkan-ten. Men da solen stod klart over de lave marker og enge i øst, syntes han, der var så mange, der så langeligt efter ham. Han blev bange for, om nogen skulle spørge ham om noget og sprang i stedet for ind over en mark og lagde sig til hvile bag et gærde svøbt ind i sit tæppe, for morgenen var kold og græsset vådt af duggen. Han så ud over det land, han aldrig havde set før, over marker og lave gårde, han hørte lærken og alle de fugle, der havde travlt i hegnet, der skilte ham fra vejen. Tænk, at verden kunne være så stor og så dejlig! Og med de gode tanker faldt han i søvn og vågnede først, da solen stod højt på himlen. Skrupsulten var han nu og spiste et af bagermadammens tørre rundstykker. Det hjalp, han rejste sig, børstede støv og strå af sig, rullede det lille tæppe sammen igen og gik igen tilbage til landevejen. Vognstrømmen gik

bort fra byen nu. Han drømte ikke om at spørge om, han måtte køre med. Han havde kun een gang i sit liv siddet på et kuskese og kørt ned ad Istedgade med en brændehandler, det havde været sugende spændende og vidunderligt. Mon der var langt til Jylland? Det var begyndt at dæmre for ham, at der var vist lidt længere, end han sådan kunne gå på to dage, men han fortrød ikke sin beslutning, og foreløbig gik det jo rigtig godt. Han havde 5 rundstykker igen og pengesedlen, som lå i trøjens inderlomme.

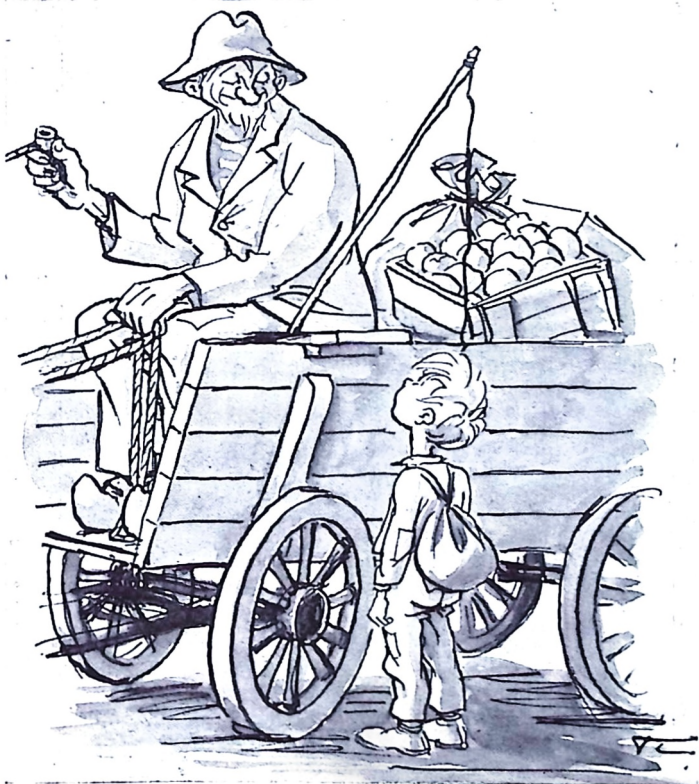
»Hør, lille mand, hvor skal du hen?«

Det gav et sæt i Jakob, han havde ikke lagt mærke til, at et lille køretøj med to skimlede heste for var kørt hen til ham og var begyndt at standse op. En lille rund og glad mand sad på bukken, han havde gjort en god handel på Grønttorvet, og han havde nok råd til at være

glad. »Skal du ud på besøgelse?« spurgte han og pegede med pisken på rygsækken. »Ja,« sagde drengen og klamræde sig til dette lille stykke sandhed, »jeg skal ud til min bror Jens!«

»Jamen vil du ikke køre med da?« spurgte bonden igen. Jo, det ville Jakob da gerne. Han klatrede op og følte igen den frydefulde fornemmelse af spænding i maven ved at sidde højt til vejrs og se på et par kraftige hesterygge foran sig, indånde lugten af læder og seletøj og varme heste og blive båret fremad uden selv at bruge benene. Bondemanden syntes ikke at falde i forundring over, at drengen ved hans side sagde, han skulle til egen omkring Silkeborg, formodentlig vidste han ikke, hvor det var, men han var glad ved at have selskab til Roskilde. Han var af den slags mennesker, der elsker at snakke og fortælle.

(Fortsættes i næste nr.)

Lidt om japanske spejdere og et besøg hos gamle japanske spejdere

Dyrlæge David Knudsen fra Stubbekøbing fortæller om sin rejse til Japan

Den 10. februar 1957 var en japansk fiskekutter kommet i brand ved Hino Misakifyrtårnet ved indsejlingen til Kobe. Det danske motorskib »Ellen Mærsk« kom forbi og gik til assistance. Under forsøget på at redde besætningen skete der det uheldige, at maskinchefen på »Ellen Mærsk«, Johannes Knudsen, druknede.

Det var en mørk nat, der blæste en stærk storm — halv orkan — og maskinchefen sprang i søen for at redde en af de nødstedte fiskere, fik også fat i ham og bragte ham hen til »Ellen Mærsk«, men under de vanskelige forhold var det umuligt for besætningen på denne at bjerpe de to mænd, og de forsvandt i mørket.

Det japanske folks reaktion på denne hændelse, den ære de efter ulykken viste den forulykkede maskinchef, og den sympati de viste hans familie, har været forbilledlig.

Det vil føre for vidt at opregne alle eksempler på dette her. Jeg skal kun nævne, at familien modtog breve og gaver fra mange forskellige sider i Japan, at den japanske regering tildelte maskinchefen en meget høj orden, og at det japanske folk rejste en stor og smuk mindesten for maskinchefen på det sted, hvor ulykken skete. Det japanske folk sendte samtidig familien en pengesum, der gjorde det muligt for et medlem af familien at rejse over til Japan for at se dette mindesmærke og hilse på de folk, som havde været med til at rejse dette minde, og bringe dem familiens tak.

Familien anmodede mig om at gøre dette, og i oktober 1957 rejste jeg da, som repræsentant for familien, til Japan for at gøre dette.

Når jeg skriver dette her i »Spejdersnes Magasin«, er det for at fortælle danske spejdere om japanske spejders deltagelse i det japanske folks sympati.

Umiddelbart efter ulykken var sket, overrakte en spejdertrop i Tokyo den danske minister i Japan, hr. Kruse, en smuk indrammet broderet mindetavle, og udtalte ved denne lejlighed deres beundring for maskinchefen, idet de forsikrede ministeren, at de aldrig ville glemme det skete, men holde sig den danske maskinchefs opførsel for øje, som et lysende eksempel på ægte spejderånd.

Da jeg kom til Japan og var ude ved mindestenen, hvor der var arrangeret en mindehøjtidelighed, var der mødt en spejdertrop, som dannede en æresvagt.

Der findes i Tokyo et selskab ved navn »Ermelundsselskabet«. Dette er et selskab af japanske spejdere, som i 1923 deltog i den store jamboree på Ermelundssletten. Disse gamle spejdere har gennem alle de forløbne år holdt sammen og mødes som regel en gang om måneden. Fra dette selskab modtog familien også sympatitilkendegivelser. Umiddelbart efter ulykken holdt selskabet et møde for at mindes maskinchefen, og fra dette møde, hvor også den danske minister var til stede, modtog vi en hilsen fra medlemmerne, ligesom vi modtog en danskvifte med alle de tilstedeværendes egenhændige navnetræk.

Jeg takkede for hilsenen, og da det blev bestemt, at jeg skulle rejse til Japan, skrev jeg til selskabet, og allerede den første dag jeg var i Tokyo, fik jeg besøg på mit hotelværelse af en af medlemmerne, mr. Tadashi Nojiri.

Modtagelsen fandt sted den sidste dag jeg var i Tokyo. Alle medlemmer var tilstede, og jeg blev modtaget med en meget smuk og varmtfølt velkomsttale. Denne var på japansk, men blev oversat til engelsk. Iøvrigt talte en af medlemmerne — mr. Hirono Hirabayashi — dansk. Hirono Hirabayashi har opholdt sig tre år i Danmark.

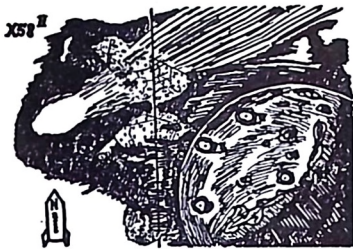
Jeg fik overrakt den japanske spejdernål i guld, og samtidig fik jeg et slags banner med de japanske spejdermærker, det japanske og det danske flag. Dette banner har den historie, at det i 1923 var med til Jamboreen i Danmark, og man mærker det sind, der ligger bag den velkomst jeg fik, når man betænker, at det må have været et af deres klenodier, de skænkede mig.

Iøvrigt var det en hyggelig og festlig sammenkomst. Man havde prøvet at fremstille dansk smørrebrød, og selv om det var tydeligt, at den gode vilje var bedre end resultatet, blev det nyt med stort velbehag, efter mange dage på ris, stegte grøntsager og rå fisk.

Efter min hjemkomst fik jeg igen en skrivelse fra japanske spejdere. Denne gang var det fra sammenslutningen af gamle spejdere. Man sendte mig en skrivelse, hvori man mindedes min bror, og bad mig, i anledning af årsdagen for hans død den 10. februar at sende denne til sammenslutningen af gamle danske spejdere.

Jeg synes, det er enstående at disse »Ermelundsspejdere« holder sammen så længe. Tokyo er en stor by — mange af dem har været meget omkring i verden, og de fleste er travle forretningsfolk, som sidder i store stillinger og virksomheder.

Det vil uden tvivl være til velsignelse for både Japan og Danmark, om der ad denne vej bliver knyttet bånd mellem de to lande. Og de japanske spejdere har gennem deres opførsel bevist, at de er værdige til at bære spejdernavnet. Jeg synes, at deres deltagelse og trofasthed mod mindet om en fremmed er et godt eksempel til efterfølgelse.

5. ØSTERBRO TROP PÅ RUMFART

Spejdere må følge med tiden. »Jorden rundt i 80 dage« er kun for sinker, nej, i vore dage går det anderledes hurtigt. Vi lever i rumtiden. Det har 5. Østerbro trop fået vished for under troppens patruljekonkurrence, som netop er sluttet. En dag i januar var troppen på rundtur på Hovedbanegården i København og fik under sagkyndig ledelse forevist en lang række interessante ting bag kulisserne. Det kom som en stor overraskelse for spejderne, at de nøjagtig 150 minutter efter skulle stille i troplokalet og aflevere en detaljeret rapport om besøget.

Her var troppens ældgamle ravnebanner hejst som tegn på, at patruljekonkurrencen 1958 var i gang.

14 dage senere begyndte næste fase med et telegram til PA'erne kl. 18 om at alarmere patruljen og stille inden 1 time ved en bestemt kiosk, hvor de ved at sige kodeordet »X58« fik udleveret en kuvert. Den indeholdt et stykke krøllet carbonpapir, hvor man utydeligt kunne læse et telefonnummer. Når man ringede hertil, fik man et signalement af en person på en bestemt strækning. Denne, der viste sig at være en dame, udleverede en ny kuvert med et telefonnummer, papir med gennemslag og en franke ret kuvert. Telefonopringningen gav denne gang en melding, gående ud på at fremstille et »rumskib« af 3 sammensatte cykleslanger, der skulle kunne holde luft. Kopien sendtes omgående afsted.

I kodeform fik PF'erne dernæst at vide, at troppen skulle stille tidligt om morgenen den følgende søndag på Østerport station. Herfra kørtes med forseglede ordrer med toget til Hillerød. Her holdt 4 »fædre-biler«, der kørte patruljerne langt ud i ukendt terræn med høj sne. Dette skulle betragtes som andet

trin af en 3-trins raket, hvor toget var første og spejdernes ben det tredje trin. Så startede et orienteringsløb med en række poster af mere eller mindre »rum-agtig« karakter — udelukkende baseret på kompasgang.

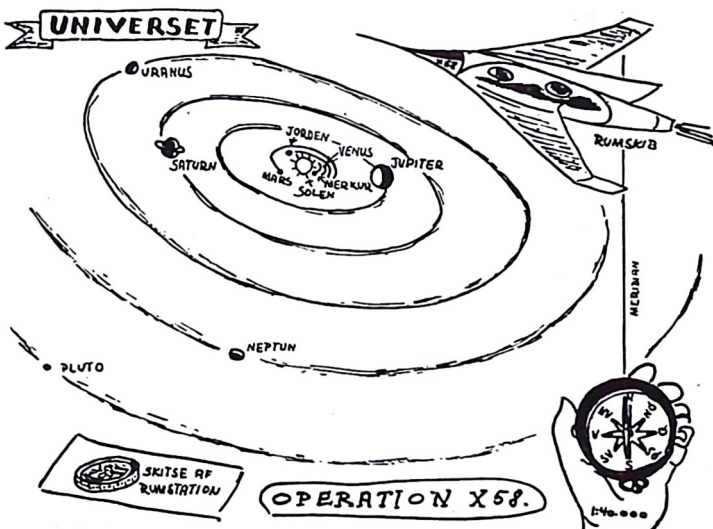
Alle 5 patruljer klarede det ca. 9 km lange løb, trods vældige snemasser og kulde, og det handicap, det er for 5—6 mand at bevæge sig inde i deres rumskib de tre cykleslanger!

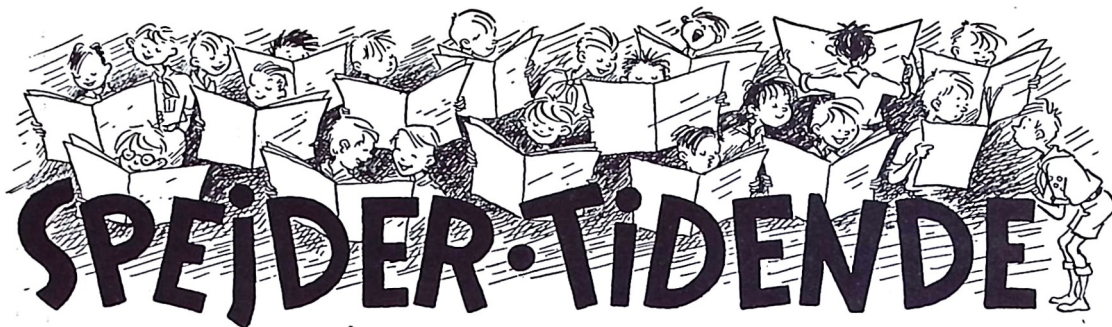
14 dage efter gik det løs igen. Hver patrulje skulle fremstille én rumdragt, hvordan og af hvad, måtte patruljen selv om. Ved hjælp af svære beregninger og opmålinger fandt patruljen frem til 19 km-stenen på den gamle Hørsholmvej, hvorfra starten foregik på et krævende natorienteringsløb i forrygende snestorm, hvor bl. a. pandekagebagning indgik som led. Det var frygtindgydende og fantasifulde rumdragter, dommerne blev præsenteret for, både med indlagt lys

og kunstfærdige telefonanordninger.

Men målet, månen, blev heller ikke nået denne gang. Vi måtte prøve igen. 14 dage efter sad patruljernes beregningsekspertes igen ved kort, kompas m. v. og fandt omsider frem til et bestemt punkt i Østbanegade, hvor patruljerne på forskellige tidspunkter skulle holde øje med forbikørende S-tog. I disse stod en fører med en stor plakat, der fyldte hele vinduet, og hvorpå der stod: »Bryd kuvertens«. (Hvad mon folk har tænkt?) Når dette var sket, kunne patruljerne starte på en gigantisk rundtur i det meste af København, hvor alt med stjerner og rum var taget i betragtning. Det var trætte spejdere, der efter ca. 20 km's traven mødte oppe på toppen af Rundetårn, hvor patruljekonkurrencens resultat blev gjort op, præmierne uddelt og det ældgamle ravnebanner strøget patruljekonkurrencen X58 var slut!

LP.

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

JUBILÆUMSLEJREN

Som du måske allerede ved fra dagspressen, skal den store jubilæumslejr til næste sommer finde sted ved Ebeltoft, nemlig syd for byen ved Ahl Hage. Her ejer Ebeltoft kommune en gård, Ahlgaarden, hvor vi lejer ikke mindre end et 40 tønder land stort areal til lejren.

Vi vil her i Magasinet i de kommende numre holde jer underrettet om planerne for den store jubilæumslejr, hvor du naturligvis også skal med. Vi bliver nok 10.000 spejdere i lejren, så på den måde mere end femdobler vi Ebeltofts indbyggertal.

2. Absalon trop, HKD

tager i sommerlejr til Schweiz og besøger bl. a. den internationale lejrplads Kandersteg.

To djærve skovmænd fra Rudkøbing

deltog i Fynsløbet for skovmænd i week-end'en 22. og 23. februar. Og hvilken tur! Frost og hård snestorm, ja, tilmed modvind pr. cykel til Hylkedam 65 km fra Svendborg og tilbage næste dag. Ved ankomsten til Hylkedam kl. halv et blev de sendt på natløb; da det var overstået fulgte bivak-bygning, derefter 3 timers søvn, og om søndagen primitiv madlavning, træfældning og pionérarbejde og så op på stålhesten og tilbage til Rudkøbing, hvor de ankom kl. ni om aftenen.

Alt i alt en rigtig mandfolketur for skovmænd — en hård tur, men en fin præstation af de to skovmænd!

FYNSK LUNE

En fynsk spejderpatrolje er ude på terrænløb — fuldt tryk på ud ad landevejen. Pludselig henvender PF sig til den yngste rekrut:

- Sig mig, Peter, er du egentlig klar over, hvad retning vi løber i?
- Jovist, vi løber sydpå.
- Hvordan kan du vide det?
- Jo, jeg bliver da varmere og varmere på panden, jo længere vi kommer!

JICARILLA

er navnet på 1. Valdemar Sejrs trops nystartede tropsblad. Navnet stammer fra en indianerstamme under Apachestammen.

Troppen og flokken har lige fejret deres 44 års fødselsdag med en tropsfest, og nu ser spejderne med forventning frem til deres sommerlejr, som skal gå til Norge.

Grænsedivisionen

har planer fremme om en jamborette i Sønderborg. Den kan dog tidligst finde sted i 1960.

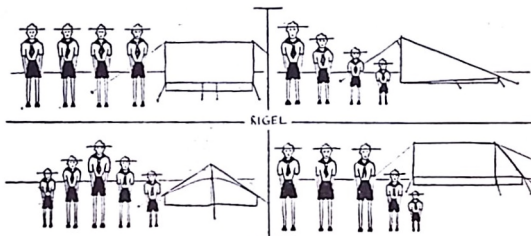
Spejdershow i højeste gear på »Melfar«.

Sådan lyder en avisoverskrift fra Middelfart, der fortæller om en meget vellykket spejderfest, hvor de agerende var: Blå pigespejdere, blåmejsere, ulveunger, gule spejdere og søspejdere.

Det var igen medlem af divisionsrådet, P. Stauring, der havde været spejderspil-forfatter og instruktør — og det med succes. Den røde tråd fortalte fornøjeligt og underholdende om det frie spejderliv med oplevelser i naturen, om patruljeånd og oplevelsesglæde, som det udfolder sig på ture, i lejre og om lejrbalet.

Hvert af de 4 akter i spejderspillet blev fikst indledet med et vers af spejdersangen »Gå med«, sunget af over 100 blåmejsere og ulveunger fra balkonen. Da spejderspillet var forbi, gik alle blåmejsere og ulve gennem salen til scenen, hvor de sang sammen, så det var en lyst.

Festen, der havde samlet så mange gæster, som hotellet kunne rumme, sluttede med et fornøjeligt spejderbal.

Der findes spejdere og telte i alle faconer. (The Scouter.)

ØRHOLMTURNERINGEN —

den begivenhed, som alle københavnske søspejdere ser hen til med forventning og spænding som en festlig afslutning på vinterarbejdet i trop og patrulje, er lige overstået.

Lørdag eftermiddag i skumringen kom alle søspejderne, mere eller mindre forsinkede af det glatte føre, til Collieruphus, og kl. 20 samledes vi omkring den blussende og bragende kaminild i den store pejsestue til en hyggelig skansevagt. Vi kom lidt for sent til køjs, og det varede til langt ud på natten, før der blev helt ro på sovesalen, hvor man lå godt sammenpresset, men vist alligevel bedre end foregående år.

Tidligt søndag morgen blev vi purret ud, og alle så forbavsende friske og veloplagte ud, og efter et kort morgenmåltid startede patruljerne ud på løbet, der skulle afsløre, hvem der var krummer i.

Ved løbets afslutning blev det atter et kraftigt snevej, og mens løbsdommerne svedte med at regne resultater ud, blev der trukket tov udenfor i kulden. Og det blev de

DUE DAVDE TIL ÆRES SIDEN

A VANDRINGER

- 100 km
5. Østerbro trop
PF Niels Lau Jensen
- 60 km
5. Odense - Set. Georgs trop
Hans Carlsen
Stig Lage
Erik Illum Rasmussen
- Struer Sø-trop
Jens Langer Andersen
- Set. Jakobs trop
PF Per Kempel
PA John Rasmussen
Søren Nielsen
Steen Hartmann
Arne Hansen
PF Bendt Normann
- PA John Iversen Petersen
Ole Christensen

N VÆBDERE

3. Aabenraa trop
PF Kjeld Dall
Mikkel Skov trop
PA Leif Mortensen

5. Østerbro trop
PA Vagn Hundrup Spørensen

1. Rønne trop
Pauli Jørgensen
3. Sundby trop
SM Frits Jensen
PF Mogens Rasmussen
PF Jens Vagn Nielsen
PA Kjeld Bentsen

1. Gjentofte trop
PF Erik Nørhæk Spørensen
2. Odense trop
PA Søren Hvilshøj

- Kong Skjolds trop
Poul Rasmussen
Rud Andreasen
Torben Jensen
Henrik Bo Andersen
1. Lillersø trop
PF Eskil Bonnichen

N RIDDERE

3. Sundby trop
SM Gorm Rasmussen
SM Arne Muldrup
2. Rønne trop
PF Niels Koføed Jensen
5. Østerbro trop
PF Ole Nordstrøm

- Frie Fugle
SM Leif Rasmussen
Struer Sø-trop
Ole Mejer
- »Fukka Shaitans« -
Hørsholm kolonne
SM Jens Tvede-Jensen
SM Bjarne Brøgger Andersen
SM Max Lund Petersen

1. KL. SPEJDERE

5. By
Knud Erik Glebe
3. Sundby trop
SM Gorm Rasmussen
SM Arne Muldrup
5. Østerbro trop
PF Ole Nordstrøm
- Frie Fugle
SM Leif Rasmussen
SM Sven Mikkelsen
5. Odense - Set. Georgs trop
PA Per Ankersø
Bellahøj trop
PF Max Walnert

3. KL. BOR

5. Odense - Set. Georgs trop
SM Kjeld Krag-Jensen

Vær med i

»SPEJDERNES MAGASIN«'s

PATRULJEKONKURRENCE

Indsend til »Spejdernes Magasin«'s redaktion senest d. 15. juni besvarelsen på maj-nummerets opgave:

1. Et fotografi eller skitsetegning af jeres hemmelige plads.
 2. Hvordan foregår råds mødet?
 3. Fortæl om evt. særlige former for optagelse i patruljen.
 4. Har I et hemmeligt mærke?
- Hvordan ser det ud (tegning)?

Præmierne er: Gavekort til Depotet på 25 kr. — 2 lejrlygter — 3 afrikanske bøffelhorn.

Alle patruljer, der deltager i »Spejdernes Magasin«'s patruljekonkurrence, vil ved afslutningen modtage et diplom til patruljevæggen.

stærke gutter fra Gry, der spændte musklerne og satte hælene i den frosthårde jord og med sammenbidt energi trak alle modstanderne over stregen og blev en flot vinder og fik overrakt den nye vandrepræmie, en lille åre, kunsthærdigt lavet af Harding.

Vikingerne blev nr. 1 og Delfinerne nr. 2 i søndagens løb.

SPEJDERNES MAGASIN

Næste nummer af »Spejdernes Magasin« udkommer som

august/september nr.

den 12. august. - Redaktionen slutter den 6. juli.

★

**NYT »SILVA« KOMPAS,
TYPE 3:**

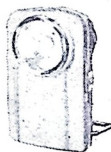
Gennemsigtigt kompasshus —
Svære facetsleben lineal
— Kompasnål med safir —
Lyspunkter for mørkeaflesning — Vædskefyldt, m. fuld garanti 17.75

CYKELTASKER

Svær ravndug af den prima kval. vi bruger til spejder-ransel og i den rigtige spejderfarve 21.85
Alm. kval., olivengrøn 19.85
Kit-Kat webbing 29.50
— Alle priser er pr. par. —

LYGTER

Fiks fransk lygte, som både kan stå i flere stillinger og hænge .. 5.75

Campino - el-lejrygte 10.85

Det bedste af det bedste er Daimons nye el-campinglygte 22.50

Alle priser med element og pære.

Spejdernes Magasin
Red.: Kommuneleder J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

Korpskontor:
Frydendalsvej 32, København. Telf. VE 3668

Begge blades ekspedition: Korpskontoret
Kontortid: 8—16, lørdag 8—12

PONSJO

(stort regnslag, som hæren bruger det)

Dette er en praktisk form for regntøj, det dækker godt også til cykelbrug, og det er glimrende som omrulning og underlag.

Et parti brugte (overskudslager) 15.00
Nye af mørk khaki med PVC belægning 63.00
Nye af nylon — »Fiberthin«, meget lette 98.00

Kit-Kat regnslag

Nye af mørk khaki med PVC 48.00
Nye af mørk khaki med PVC, junior 45.00

Lad erfaringen råde —

køb lejrudstyret i Depotet, vi ved hvad der skal til og har det, der duer.

SOVEPOSER

RYGSÆKKE

SKULDERTASKER

SPEJDERSKO

SPISEGREJER

Brug kataloget som vejviser og prøv først i Depotet.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39, København K,
telf. Palæ 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418

Aalborg: Kong Hansgade 1, telf. 2 83 70

Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger.